

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 12ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 ¹

**Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά Βασιλείου του Βελγίου**

«Μή εκτέλεση της οδηγίας 77/91/ΕΟΚ»

Υπόθεση 148/81

Περίληψη

*Κράτη μέλη — Υποχρεώσεις — Εκτέλεση των οδηγιών — Μή τήρηση των προθεσμιών εφαρμογής — Αιτιολόγηση της παραβάσεως — Ανεπίτρεπτο
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 169)*

Κράτος μέλος δεν δύναται να επικαλεσθεί διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής εννόμου τάξεώς του για να δικαιολογήσει την μη τήρηση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις κοινοτικές οδηγίες.

Επειδή οι κυβερνήσεις των κρατών μελών μετέχουν στο νομοπαρασκευαστικό έργο για την θέσπιση των οδηγιών, οφείλουν να είναι σε θέση να επεξεργασθούν, εντός της ταχθείσης για την εφαρμογή τους προθεσμίας, το σχέδιο των απαραίτητων προς τουτό νομοθετικών διατάξεων.

Στήν υπόθεση 148/81,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον νομικό της σύμβουλο Anthony McClellan, επικουρούμενο από τον Jacques Delmoly, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ, εκπροσωπούμενου από τον Robert Hoebaer, διευθυντή του υπουργείου εξωτερικών, εξωτερικού εμπορίου και συνεργασίας με τις αναπτυσσόμενες χώρες, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία του Βελγίου,

καθ' ού,

πού έχει ως αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι τό Βασίλειο του Βελγίου, μή θεσπίζοντας έντός των ταχθεισών προθεσμιών τίς αναγκαίες διατάξεις γιά τήν συμμορφωσή του πρός τήν δεύτερη όδηγία, 77/91, του Συμβουλίου, τής 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμού των έγγυήσεων πού απαιτούνται στά κράτη μέλη έκ μέρους των εταιριών, κατά τήν έννοια του άρθρου 58 δεύτερη παράγραφος, τής συνθήκης, γιά τήν προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων, μέ σκοπό νά καταστούν οι έγγυήσεις αυτές ισοδύναμες όσον άφορά τήν σύσταση τής άνωνύμου εταιρίας και τή διατήρηση και τίς μεταβολές του κεφαλαίου της, παρέβη ύποχρέωση πού υπέχει έκ τής συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, Α. Ο'Keeffe, U. Everling και Α. Χλωρό, προέδρους τμήματος, Ρ. Pescatore, Mackenzie Stuart και Τ. Κοορμάνς, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: Ρ. Heim

έκδίδει τήν ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τής υποθέσεως, ή εξέλιξη τής διαδικασίας, τά αίτήματα, καθώς και οι ίσχυρισμοί και τά επιχειρήματα των διαδίκων έχουν συνοπτικώς ως έξης:

I — Πραγματικά περιστατικά

Τό άρθρο 54, παράγραφος 3, στοιχείο ζ), τής συνθήκης ΕΟΚ προβλέπει ότι τό Συμ-

δούλιο και η Έπιτροπή άσκούν τά καθήκοντα πού τούς έχουν άνατεθει σχετικά μέ τό δικαίωμα έγκαταστάσεως ιδίως μέ τόν συντονισμό, κατά τό άναγκαίο μέτρο και μέ τόν σκοπό νά τίς καταστήσουν ισοδύναμες, τών άπαιτουμένων έγγυήσεων υπό τών κρατών μελών έκ μέρους τών εταιριών, κατά τήν έννοια του άρθρου 58, παράγραφος 2, (των εταιριών άστικού ή έμπορικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των συνεταιρισμών, και των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, μέ εξαίρεση εκείνων πού δέν επιδιώκουν κερδοσκοπικό σκοπό), για τήν προστασία των συμφερόντων των εταιρων και των τρίτων.

Στίς 18 Δεκεμβρίου 1961 τό Συμβούλιο έθέσπισε «Γενικό Πρόγραμμα για τήν κατάργηση των περιορισμών στην έλευθέρια έγκαταστάσεως έντός της ΕΟΚ» (ΕΕ είδ. έκδ. 06/001, σ. 7). Στόν τίτλο VI του προγράμματος αυτού όρίζεται ότι πρό της λήξεως του δευτέρου έτους του δευτέρου σταδίου της μεταδατικής περιόδου προβλέπεται νά επιτελεσθεί ό συντονισμός, έφ' όσον είναι άναγκαίος και μέ σκοπό νά καταστήσει ισοδύναμες τίς έγγυήσεις πού άπαιτούνται στά κράτη μέλη από τίς εταιρίες, για τήν προστασία των συμφερόντων τόσο των εταιρων όσο και των τρίτων.

Κατ' έφαρμογή των άνωτέρω διατάξεων, τό Συμβούλιο μετά από τήν πρώτη οδηγία, τήν 68/151/ΕΟΚ, τής 9ης Μαρτίου 1968, έθέσπισε τήν δεύτερη οδηγία, τήν 77/91/ΕΟΚ, τής 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμού των έγγυήσεων πού άπαιτούνται στά κράτη μέλη έκ μέρους των εταιριών, κατά τήν έννοια του άρθρου 58, δεύτερη παράγραφος, τής συνθήκης, για τήν προστασία των συμφερόντων των εταιρων και των τρίτων, μέ σκοπό νά καταστούν οι έγγυήσεις αυτές ισοδύναμες όσον άφορά τήν σύσταση τής άνωμένου εταιρίας και τήν διατήρηση και τίς μεταβολές του κεφαλαίου της (ΕΕ είδ. έκδ. 06/001, σ. 230).

Η οδηγία 77/91 έκoinοποιήθη στά κράτη μέλη στίς 16 Δεκεμβρίου 1976. Σύμφωνα με τό άρθρο 43 τής οδηγίας αυτής τά κράτη μέλη ύπεχρεοϋντο νά θέσουν σε ισχύ τίς άναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για νά συμμορφωθουν μέ τήν οδηγία έντός δύο έτών από τής κοινοποιήσεώς της, δηλαδή μέχρι τίς 16 Δεκεμβρίου 1978, και νά ενημερώσουν άμέσως τήν Έπιτροπή περί αυτού.

Διαπιστώνοντας ότι τό Βασίλειο του Βελγίου δέν είχε θέσει έντός των προθεσμιών πού είχαν ταχθεί τά άναγκαία μέτρα για τήν έφαρμογή τής οδηγίας και ότι έν πάση περιπτώσει ούδεμία πληροφoρία τής είχε παρασχεθεί σχετικά, ή Έπιτροπή έκίνησε, μέ έπιστολή τής 8ης Ιανουαρίου 1980, κατά του ως άνω κράτους μέλους τήν διαδικασία του άρθρου 169 τής συνθήκης ΕΟΚ.

Μέ τήν έπιστολή αυτή ή Έπιτροπή διεπίστωνε ότι τό Βασίλειο του Βελγίου, μή θέτοντας σε ισχύ τά άναγκαία μέτρα για τήν μεταφορά τής οδηγίας στό έθνικό δίκαιο, είχε παραβεί τίς ύποχρεώσεις του, εκάλει δε τήν βελγική κυβέρνηση νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις της έντός δύο μηνών.

Μέ έπιστολές τής 29ης Φεβρουαρίου και 17ης Μαρτίου 1980 ή Μόνιμη Άντιπροσωπεία του Βελγίου στίς Κοινότητες έγνωστοποίησε στην Έπιτροπή ότι ή προσαρμογή του βελγικού δικαίου προς τήν οδηγία είναι τόσο λεπτό και τεχνικό θέμα, ώστε είχαν άνακύψει πολυάριθμες άμφισβητήσεις και όρισμένα προβλήματα. Τό προσχέδιο του νόμου μέ τόν όποιο ή έθνική νομοθεσία θά προσηρμόζετο προς τήν οδηγία ύπεβλήθη στίς 5 Όκτωβρίου 1978 στό Συμβούλιο τής Έπικρατείας για νά γνωμοδοτήσει επ' αυτού. Τό σχέδιο έτροποποιήθη σύμφωνα με τήν γνωμοδότηση αυτή στίς 29 Ιανουαρίου 1979, ή έγκριση του όμως από τό

ύπουργικό συμβούλιο κατέστη δυνατή μόλις την 9η Νοεμβρίου 1979, λόγω της κυβερνητικής κρίσεως, των εκλογών του μηνός Δεκεμβρίου 1978 και της περιόδου που έμεσολάβησε για τον σχηματισμό κυβερνήσεως. Το σχέδιο νόμου περί τροποποιήσεως των νόμων περί των εμπορικών εταιριών, όπως είχαν κωδικοποιηθεί διοικητικώς στις 30 Νοεμβρίου 1935, κατετέθη στην Βουλή την 5η Δεκεμβρίου 1979.

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 169, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΟΚ, η Έπιτροπή διετύπωσε στις 29 Σεπτεμβρίου και έκοινοποίησε στις 8 'Οκτωβρίου 1980 αιτιολογημένη γνώμη, με την όποια διεπίστωνε την παράβαση έκ μέρους του Βασιλείου του Βελγίου των υποχρεώσεών του και τό εκάλεϊ νά θεσπίσει εντός δύο μηνών από της κοινοποιήσεως της αιτιολογημένης γνώμης τά αναγκαία για την εφαρμογή της οδηγίας μέτρα.

Στις 29 'Ιανουαρίου 1981 ή Μόνιμη 'Αντιπροσωπεία του Βελγίου ενημέρωσε την Έπιτροπή επί του ότι ή συζήτηση του σχεδίου νόμου είχε ήδη άρχισει ένώπιον της ειδικής έπιτροπής της Βουλής και ότι ή κυβέρνηση εξακολουθούσε νά τονίζει τόν έπείγοντα χαρακτήρα πού απέδιδε στην συνέχιση των εργασιών και την ψήφιση του νομοσχεδίου.

II — Έγγραφη διαδικασία

Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στις 12 'Ιουνίου 1981, ή Έπιτροπή προσέφυγε στό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 169, παράγραφος 1 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά του Βασιλείου του Βελγίου, στό όποιο προσάπτει παράβαση λόγω μή έκτελέσεως της οδηγίας 77/91.

Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικώς. Η Έπιτροπή παρητήθη του δικαιώματος υποβολής άπαντήσεως.

Κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστού και μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, τό Δικαστήριο άπεφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή άποδείξεων. Έκάλεσε πάντως την βελγική κυβέρνηση νά του γνωστοποιήσει έγγράφως την άκριβή ήμερομηνία έναρξεως της νομοθετικής διαδικασίας για την εφαρμογή της οδηγίας. Η σχετική άπάντηση έδόθη έντός της ταχθείσης προθεσμίας.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Η Έπιτροπή ζητεί από τό Δικαστήριο:

- νά αναγνωρίσει ότι τό Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας νά θεσπίσει έντός της ταχθείσης προθεσμίας τίς αναγκαίες διατάξεις για την συμμόρφωση του προς την δεύτερη οδηγία, 77/91, του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1976, παρέβη τίς υποχρεώσεις πού υπέχει έκ της συνθήκης,
- νά καταδικάσει τό Βασίλειο του Βελγίου στά δικαστικά έξοδα.

Η κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου δέν διετύπωσε ρητάς αιτήματα.

IV — Έσχυρισμοί και έπιχειρήματα των διαδίκων κατά την έγγραφη διαδικασία

Η Έπιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τό άρθρο 189, τρίτο έδάφιο, της συνθήκης ΕΟΚ, οι οδηγιές δεσμεύουν τό κράτος μέλος στό όποιο άπειθύνονται, όσον άφορά τό έπιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αφήνοντας πάντως την έπιλογή του τύπου και των μέσων στην άρμοδιότητα των ένδικών άρχών. Ο δεσμευτικός χαρακτήρας των οδηγιών συνεπάγεται την υποχρέωση των

κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που οι οδηγίες αυτές θέτουν για την θέσπιση των έσωτερικών εκτελεστικών διατάξεων.

Συντρέχει παράβαση της συνθήκης εκ μέρους ενός κράτους μέλους ανεξαρτήτως του κρατικού οργάνου, οι πράξεις ή οι παραλείψεις του οποίου προέκλεσαν την μη εκτέλεση. Τό εν λόγω κράτος μέλος δέν δύναται να δικαιολογήσει την παράβαση βάσει έσωτερικών διατάξεων, τής άκολουθουμένης στό έσωτερικό του πρακτικής ή ιδιαίτέρων πραγματικών καταστάσεων sé έθνικό επίπεδο.

Οι άνωτέρω άρχές έχουν παγιωθεί στην νομολογία του Δικαστηρίου.

Τό Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να λάβει έντός των ταχθεισών προθεσμιών τά αναγκαία μέτρα έφαρμογής τής οδηγίας 77/91, παρέβη άναμφισβητήτως ύποχρέωση που υπέχει εκ τής συνθήκης.

Ή κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου παρατηρεί ότι ή έφαρμογή των οδηγιών έντός των τασσομένων προθεσμιών προσκρούει sé μία ιδιαίτερη δυσχέρεια εκ του γεγονότος ότι ή νομοθετική διαδικασία στό Βέλιγο άπαιτεί πολύ χρόνο. Ή κρίσιμη πολιτική κατάσταση του Βελγίου κατά τά τελευταία έτη έπεβράδυνε άκόμη περισσότερο την διαδικασία.

Έξ άλλου, λόγω του ότι τό θέμα των οδηγιών που άφορούν τις κεφαλαιουχικές εταιρίες είναι πολύπλοκο και έχει άντίκτυπο τόσο στό άστικό όσο και στό έμπορικό δίκαιο, άπεκλείσθη ή περίπτωση ειδικής έξουσιοδοτήσεως τής εκτελεστικής έξουσίας.

Οι προθεσμίες που τάσσουν οι οδηγίες περί των κεφαλαιουχικών εταιριών είναι υπερβολικά μικρές: ή πρώτη οδηγία, τής 9ης Μαρτίου 1968, δέν κατέστη δυνατόν να μεταφερθεί στό Βέλιγο παρά τόν Μάρτιο 1973· ή τρίτη οδηγία, τής 9ης Οκτωβρίου 1978, περί των συγχωνεύσεων των άνωνόμων εταιριών, έτασσε στά κράτη μέλη προθεσμία τριών έτων για την μεταφορά των έν λόγω διατάξεων στά έθνικά τους δίκαια. Ή τάση αυτή να θεσπίζονται μακρότερες προθεσμίες άνευρίσκεταιι του λοιπού sé πολλά σχέδια οδηγιών που τελούν υπό διαπραγμάτευση στά πλαίσια τής ΕΟΚ.

Καθυστέρηση προέκλεσε επίσης ή προσαρμογή των διοικητικώς κωδικοποιηθέντων νόμων περί έμπορικών εταιριών προς την τέταρτη οδηγία, τής 25ης Ιουλίου 1978, περί των έτησιών λογαριασμών εταιριών όρισμένων μορφών. Ή έναρμόνιση τής βελγικής νομοθεσίας προς την τέταρτη οδηγία έπραγματοποιήθη μέ τροπολογίες στό νομοσχέδιο περί μεταφοράς τής δεύτερης οδηγίας, ώστε να καταστεί δυνατή ή ταυτόχρονη μεταφορά των δύο οδηγιών στό έσωτερικό δίκαιο.

V — Προφορική διαδικασία

Ή Έπιτροπή, εκπροσωπούμένη από τόν Delmoly, και ή *κυβέρνηση του Βασιλείου του Βελγίου*, εκπροσωπούμένη από τόν Hoebaer, άγόρευσαν έν συντομία κατά την συνεδρίαση τής 28ης Άπριλίου 1982.

Ό γενικός εισαγγελεύς άνέπτυξε τις προτάσεις του κατά την συνεδρίαση τής 22ας Ιουνίου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στην γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 'Ιουνίου 1981, η Έπιτροπή ήσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί να αναγνωρισθεί ότι τό Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να θεσπίσει εντός της ταχθείσης προθεσμίας τις αναγκαίες έσωτερικές διατάξεις για την συμμόρφωση του προς την δεύτερη οδηγία, 77/91, του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμού των έγγυήσεων πού απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58, δεύτερη παράγραφος, της συνθήκης, για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων, με σκοπό να καταστούν οι έγγυήσεις αυτές ισοδύναμες όσον αφορά την σύσταση της άνωνύμου εταιρίας και τή διατήρηση και τις μεταβολές του κεφαλαίου της (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 230), παρέδη υποχρέωση πού υπέχει εκ της συνθήκης.
- 2 Κατά τό άρθρο 43 της οδηγίας, τά κράτη μέλη υπεχρεούνται να θέσουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις εντός προθεσμίας δύο έτών από της κοινοποίησεως της οδηγίας. Δεδομένου ότι ή εν λόγω οδηγία έκοινοποιήθη στό Βασίλειο του Βελγίου στις 16 Δεκεμβρίου 1976, ή σχετική προθεσμία έληξε στις 16 Δεκεμβρίου 1978.
- 3 'Η βελγική κυβέρνηση δέν άμφισβητεί ότι δέν έξεπλήρωσε την υποχρέωση αυτή. Έφιστά εν τούτοις την προσοχή επί της ιδιαίτερας περιπλόκου φύσεως της προκειμένης οδηγίας, του χρόνου πού απαιτείται από τις νομοθετικές διαδικασίες και της πολιτικής κρίσεως πού έζησε τό Βέλγιο κατά την διάρκεια των τελευταίων έτών και πού έπεδράδυνε ακόμη περισσότερο τό νομοθετικό έργο. Σχετικώς παρατηρεί ότι οι προθεσμίες πού θέτουν οι οδηγίες περί των κεφαλαιουχικών εταιριών είναι υπερβολικά βραχείες σε σχέση με την σημασία των απαιτούμένων νομοθετικών μέτρων.
- 4 Οι περιστάσεις αυτές δέν είναι ικανές να εξαλείψουν την παράβαση πού προσάπτεται στό Βασίλειο του Βελγίου. Κατά παγία νομολογία, ένα κράτος μέλος δέν δύναται να έπικαλεσθεί διατάξεις, την άκολουθουμένη πρακτική ή καταστάσεις της έσωτερικής έννόμου τάξεώς του για να δικαιολογήσει την μη τήρηση των υποχρεώσεων πού άπορρέουν από τις κοινοτικές οδηγίες.

- 5 Πρέπει να υπογραμμισθεί περαιτέρω ότι οι κυβερνήσεις των κρατών μελών συμμετέχουν στις εργασίες προπαρασκευής των οδηγιών και οφείλουν συνεπώς να είναι σε θέση να έκπονήσουν εντός της τασσομένης προθεσμίας τό σχέδιο των αναγκαίων για τήν εφαρμογή τους νομοθετικών διατάξεων. Όπως προκύπτει όμως από τίς παρασχεθείσες κατά τήν διάρκεια της δίκης πληροφορίες, στό δελγικό κοινοβούλιο δέν είχε ακόμη υποβληθεί κανένα σχέδιο νόμου κατά τήν λήξη της προθεσμίας πρός έκτέλεση της οδηγίας.
- 6 Πρέπει να αναγνωρισθεί ότι τό Βασίλειο του Βελγίου, μή θεσπίζοντας εντός της ταχθείσης προθεσμίας τίς αναγκαίες διατάξεις για τήν συμμόρφωσή του πρός τήν οδηγία 77/91 του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1976, παρέδη τίς υποχρεώσεις πού υπέχει έκ της συνθήκης.

Έπί των δικαστικών έξόδων

- 7 Κατά τό άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ό ήττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά έξοδα. Έπειδή τό καθ' ού ήττήθη, πρέπει να καταδικασθεί στά δικαστικά έξοδα.

Διά ταυτα.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί αποφασίζει:

- 1) Τό Βασίλειο του Βελγίου, μή θεσπίζοντας εντός της ταχθείσης προθεσμίας τίς αναγκαίες διατάξεις για τήν συμμόρφωσή του πρός τήν δεύτερη οδηγία, 77/91, του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμού των έγγυήσεων πού απαιτούνται στά κράτη μέλη έκ μέρους των εταιριών, κατά τήν έννοια του άρθρου 58, δεύτερη παράγραφος, της συνθήκης, για τήν προστασία των συμφερόντων των εταίρων καί των τρίτων, μέ σκοπό να καταστούν οι έγγυήσεις αυτές ισοδύναμες όσον άφορά

τήν σύσταση τής άνωνόμου εταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τού κεφαλαίου της, παρέβη τίς υποχρεώσεις πού υπέχει έκ τής συνθήκης ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει τό Βασίλειο τού Βελγίου στά δικαστικά έξοδα.

Mertens de Wilmars	O'Keeffe	Everling
Χλωρός	Pescatore	Mackenzie Stuart
		Koopmans

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 12 'Οκτωβρίου 1982.

Ό γραμματέας
P. Heim

Ό πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars

**ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ
SIR GORDON SLYNN
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982¹**

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

σχετική προθεσμία έληξε τήν 16η Δεκεμβρίου 1978, δύο έτη μετά τήν κοινοποίηση τής οδηγίας στά κράτη μέλη.

Η παρούσα υπόθεση άφορά προσφυγή πού ήσκησε ή Έπιτροπή, δυνάμει τού άρθρου 169 τής συνθήκης ΕΟΚ, καί μέ τήν όποία ζητεί νά άναγνωρισθεί ότι τό Βασίλειο τού Βελγίου, παραλείποντας νά λάβει τά άναγκαία μέτρα για τήν συμμόρφωση τού πρós τήν δεύτερη οδηγία τού Συμβουλίου (77/91, τής 13ης Δεκεμβρίου 1976, ΕΕ είδ. έκδ. 06/001, σ. 230) περί έναρμονίσεως τού εταιρικού δικαίου, εντός τής προβλεπομένης σχετικώς προθεσμίας πού τάσσει τό άρθρο 43 τής άνωτέρω οδηγίας, παρέβη τίς υποχρεώσεις πού υπέχει έκ τής συνθήκης. Η

Ότε κατά τήν έγγραφη διαδικασία ούτε μέ τίς προφορικές του παρατηρήσεις τό Βασίλειο τού Βελγίου ήρήθη ότι παρέλειψε νά συμμορφωθεί πρós τήν οδηγία. Ίσχυρίζεται πάντως ότι ή παράλειψη όφείλεται έν μέρει στίς ιδιάζουσες δυσχέρειες πού άνακύπτουν στό Βέλγιο λόγω τής νομοθετικής του πρακτικής σέ συνδυασμό μέ τήν πολιτική κρίση πού διέρχεται καί έν μέρει στό γεγονός ότι οι τασσόμενες μέ τήν οδηγία προθεσμίες ήσαν κατά τήν άποψη τής δελγικής κυβερνήσεως ύπερβολικά δραχειές. Τό νομοσχέδιο μέ τό όποιο έπεδιώκετο ή

1 — Μετάφραση από τά άγγλικά.